

Paradís

de
Sergio Baos

ACTE 1

Sebastià

Aixec sa mirada i veig que sa missa des diumenge passa sense pràcticament ningú que escolti sa meva homilia. Quatre dones riques des barri i una família que tothom sap que és de l'Opus tot i que ells no ho diuen a ningú. Allà no hi ha sudamericans com a les esglésies més concorregudes de Palma. Ells són *ets* únics que encara poden omplir una missa. *An* es fons una dona escolta sense practicar sa litúrgia. És guapa, sí, no ho negaré... Bé, encara és guapa per s'edat que deu tenir. Jo tenc ulls, no hem de fotre faves. No s'aixeca quan toca ni dona sa pau, ni resa, ni canta... Res. Hi ha tan poca gent a l'església que és fàcil fixar-se en ella. De fet la vaig fitar quan de cop va fer un esclat de riure. Així, de cop, sense que hagués passat res graciós ni res de l'altre món. Què ha de passar graciós a una missa? Se n'ha rigut de mi? Però quan arriba s'hora de combregar s'aixeca, fa sa cua i espera es seu torn. Me començ a posar nirviós i no sé per què. Se m'acosta i no posa ses mans per rebre el Cos de Crist. Obri sa boca i juga de manera subtil amb sa llengua. Ho he vist bé? Ha fet un petit moviment amb sa llengua que... No n'estic segur però juraria que ho ha fet aposta. Fa mitja volta i se'n va. En acabar sa cerimònia sa dona desapareix. Jo m'he quedat un tant intranquil. Qualque cosa me ressona *an* es cap d'aquella dona però me n'oblid unes hores més tard. Passa sa setmana sense més novetat. Sa vida per mi és un tant... com ho diria? Rutinària, potser. No és gaire emocionant, sa veritat, i així ho he decidit jo, eh? No me queix. Mai he estat un homo d'aquests que cerquen aventures o que volen que sa seva vida sigui una muntanya russa constant. No, res d'això. Una vida tranquil·la dedicada a s'estudi. No he demanat mai res més que això. Pau i tranquil·litat.

Es següent diumenge torna a aparèixer sa dona asseguda *an es banc des fons*. I torna a passar el mateix. No participa de sa missa. No fa res però arriba es moment de combregar i... Un altre pic. M'ha tornat a fer això amb sa llengua i jo, clar... Déu meu! Serà possible? Fris per acabar es rite i parlar amb ella. En acabar, sa dona torna a sortir sense dir res però me'n vaig a sa sagristia, me llev... No, no, no... No ho faig. No faig res. Pas sa setmana més nirviós. Tenc pressa perquè arribi es diumenge. He de reconèixer que ha despertat en mi una certa inquietud. I quan hi arriba començ sa missa esperant tornar-la veure. I allà apareix. *An es fons*. Acab sa missa més aviat que mai. Corr cap a sa sagristia, me llev sa casulla i l'aplec dos carrers més avall. "Hola, com va? L'he vista a l'iglèsia". Me diu que sí, que hi ha estat. Quedam callats uns segons i de cop me diu que li ha agradat torna-me a veure. "Perdoni?", li dic. "Mos coneixem?". "Fa molt de temps, Sebastià", me diu. Sap es meu nom i tot. No la reconec de tot d'una però la mir més a poc a poc i... Ja me'n record. Ha canviat molt però sí, me'n record.

Joana

Aquell vespre que vàrem passar plegats va ser un des vespres més especials de sa meva vida. Record perfectament com te vares atracar a mi, com me mirares. Record que me convidares a una copa. En aquella època encara estava ben vist que un homo convidàs una dona a una copa. Mos vàrem besar i després vàrem anar a ca teva. Me despullares i vàrem fer l'amor com mai l'havia fet i com possiblement mai l'he tornat a fer. A s'endemà te vaig deixar dormint *an es llit*, me vaig vestir i vaig partir. Vaig pensar que mos tornàriem a veure però després me va fer vergonya telefonar-te i no ho vaig fer.

Sebastià

Jo no record que sa història fos exactament així però no la rectific. No dic que no fos vera però tot i que no record gaire d'aquell vespre, es seu relat s'allunya bastant del que era una marxa qualsevol a sa meva vida. Jo bevia molt, m'atracava a una dona qualsevol, me tirava *an* es seus llavis agafant-les per sorpresa i normalment jo acabava pen terra empès per elles o bé *pes* seus al·lots. Si qualche vespre tenia sort, no va ser gens semblant a una història que fos digna de recordar. Però... Tot és possible, qui sap. Sa qüestió és que aquell dia que mos vàrem retrobar vàrem passar una estona molt agradable. Ella paga es cafè i s'aixeca de sa taula. I ja drete m'amolla que d'aquell únic vespre que vàrem passar plegats va quedar embarassada. I el va tenir. Va tenir un fill meu. Un fill que ara deu tenir devuit anys, me diu. I jo de pedra. Ella me mostra un parell de fotos d'ell. No se m'assembla gens ni mica però igualment qued al·lucinat. Mir sa foto i la torn a mirar. De dalt a baix, d'esquerra a drete, *an* es mínim detall. *Pentura* veig ses meves celles, es nas que se m'assembla però no n'estic segur... Ella me mostra una foto de quan es nin era petit i... Oh Déu... Me conta, però me costa escoltar-la, que ella fa un any que no sap res d'ell. El va tenir massa jove, massa inconscient i el va mig abandonar. Ha crescut pràcticament tot sol, i després sa típica història que va començar a anar amb gent poc saludable i a poc a poc se'n va anar ficant en el món de ses drogues i... bé. Un dia va partir sense dir res perquè ella ja no li podia donar més. "No me queden doblers", me diu. No sap com fer-lo tornar. "A més és un nin molt feble i amb ses drogues un dia d'aquests li pot passar qualche cosa i si li passàs res jo..." Se posa a plorar i a mi me cau s'ànima *an* es peus. "Un dia el vaig trobar... Estava més prim que de costum i anava brut. Sortia d'una casa d'aquestes on venen drogues. Això va ser pes barri de Son Gotleu, *an* es carrer Sant Vicent Ferrer. "Me demana que l'ajudi, que no sap què més pot fer, que ja no sap on anar perquè l'ajudin. Nom Kevin. Kevin? Me'n tem en aquell moment que tenc un fill de devuit anys i que nom Kevin?

“Com pot ser?” “Sempre havia pensat que no seria pare... Pare, vull dir pare de família no pare d'una parròquia catòlica... Bé, i ara, de cop, me n'adon que som es progenitor d'un al·lot de devuit anys?” “Com... me sent?” Ni tan sols ho sé. Tot d'una pens que això no pot quedar així. L'he de conèixer i, sobretot, l'he de rescatar d'aquesta vida que du. Torn a xerrar amb sa mare i li deman que se posi en contacte amb ell i que li demani què vol. Si existeix qualche manera de fer-lo tornar. Ella diu que sap què vol: doblers. “Si el vols conèixer el pots trobar a sa porta d'una sala de jocs devora es mercat de Pere Garau. Sovint és per allà”, me diu. “Però no li diguis res, per favor. Ell no en sap res de tu”.

Vaig anar a fer una volta per allà per veure si, jo que sé, amem si el veia, no ho sé. Res. Un barri tranquil, popular, molts de xinesos, això sí, però res... Fins que pas per davant sa sala aquella de jocs que m'havia dit na Joana i allà el veig, a sa porta, xerrant amb qualcú, fumant un porro. Me'l qued mirant, no sé, més de mitja hora. No m'hi acost, no el vull espantar. Només el mir, de lluny... És tan... És es meu fill... Arrib a casa. Me llev, no, m'arrabàs s'alçacoll i el tir pen terra. Sec a una cadira que tenc devora una finestra que pega a un pati interior. I intent pregar. I plor. Plor perquè ja no sé com se fa això de resar. Feia *pentura* cinc o sis anys que no ho feia. Mir una creu que tenc penjada a sa paret i xerr amb Jesucrist. “Bon Jesús ja sé que tu i jo fa temps que no creuam moltes paraules però per favor fes que estigui bé, que el pugui conèixer i... Ja sé que de tot d'una no serem amics. Però si el trec d'on s'hagi ficat, *pentura* m'ho agraeix, *pentura* me comença a conèixer i veu qui som i com som... Dona'm un camí, Senyor. Diga'm què he de fer”. Però no rep cap resposta, clar.

Paradís / Sergio Baos